

Monahia Siluana Vlad

Împreună duminiri pe Cale
Vol. I

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ediția a doua

Mitropolia Moldovei și Bucovinei
Editura DOXOLOGIA
2009

CUPRINS

Dragă cititorule	7
Despre rugăciune	9
Căutări duhovnicești	20
Suferință, neazuri, întristări și încercări.....	68
Înălțări și poticniri pe calea credinței.....	106
Sexualitate, castitate și păcate	138
Familie? Călugărie? Singurătate?	169
Despre copii, părinți și durerile lor	188
Nedumeriri și căutări	208
Alte frământări și întrebări.....	238

DRAGĂ CITITORULE,

Cartea pe care o ai în mână s-a scris „de la sine”, de-a lungul unui an de zile, pe site-ul nostru web: www.sfintiiarhangheli.ro, la rubrica *Maica Siluana vă răspunde* și a văzut lumina tiparului, la cererea mai multor cititori ai rubricii.

Mulțumesc mai întâi Părintelui nostru, Înalt-preasfințitului Mitropolit Teofan, pentru binecuvântare, îndrumare și grija părintească pe care ne-o poartă pe calea cea strâmtă a misiunii pe care ne-a încredințat-o.

Mulțumesc tuturor celor care ar fi trebuit să apară pe coperta cărții ca împreună-autori cu mine, cei care sub un prenume, un pseudonim sau sub un anonim, mi-au trimis întrebările lor atât de vii, încât nășteau în mine răspunsuri la fel de vii și îndrăznețe.

Mulțumesc tuturor celor care m-au încurajat și celor care m-au muștrat.

Mulțumesc Domnului Gigel Chiazna, generosul administrator al site-ului nostru pentru osteneală, răbdare și înțelegere.

Mulțumesc măicuțelor împreună ostenitoare cu mine la Centru și în Mănăstire.

Mulțumesc tuturor celor care s-au rugat sau se roagă pentru noi și împreună cu noi la întâlnirea din fiecare seară de la orele 22.00.

Mulțumesc, mai ales, lui Dumnezeu, Cel ce, ținându-Și făgăduința de a fi cu noi până la sfârșitul veacului, Și-a arătat milostivirea și prezența de fiecare dată când am strigat după ajutor și luminare. Tot ce este ziditor în aceste pagini, Îi aparține Lui și tot ce nu este ziditor, sau chiar

aduce sminteală sau nedumerire, îmi aparține mie și neputințelor mele nearătate Lui. Vă rog, pomeniți-mă într-o rugăciune ca Domnul să mă primească și pe mine ca pe o „slugă netrebnică” dar „credincioasă” ca să intru mereu mai profund în Bucuria Lui cea sfântă și nepieritoare!

Rugând pe Domnul să vă răsplătească răbdarea și înțelegerea, vă îmbrățișez cu nădejdea unei mai fericite întâlniri în El, în Ziua cea mare a Judecății de Apoi!

Monahia Siluana Vlad

DESPRE RUGĂCIUNE

Cum să mă cobor cu mintea în inimă? Și ce înseamnă asta?

Mă întreb cu destul interes: Dacă aș ști să-ți răspund, oare ți-aș răspunde? Cred că nu. De ce? Pentru că ai fi în stare să faci ce-ți spun eu, s-o iei pe „acolo”. Și de unde să știu eu dacă tu trebuie să cobori pe acolo, sau pe altundeva. Fiecare om e o cale pe Calea care este Domnul.

Și totuși, ceva tot îți pot împărtăși. Ceva din cele încercate de mine.

În primul rând, mi-am pus întrebări mai simple: „Ce e mintea?”, „Ce e inima?”, „Ce înseamnă să cobori?”. Și am aflat, de la cei ce au fost și sunt „martorii” Adevărului, răspunsuri care m-au provocat, care m-au chemat spre alte întrebări. Și, alergând cu sufletul la gură din întrebare în întrebare, am obosit, am căzut și am plâns și m-am plâns. Și Părintele pe care mi-l dăruise Domnul ca să mă nască și să mă crească pe Cale mi-a spus: „Rugăciunea te va învăța toate”. Și am crezut și m-am rugat. Și rugăciunea m-a învățat și mă învață toate. Ea mă ceartă, ea mă mângâie, ea mă încurajează, îmi pansează rănilor, îmi repară aripile frânte.

Apoi, a venit Sfântul Siluan și mi-a zis că, uite, unii oameni vor să știe cum s-a făcut soarele și alte multe taine, dar un lucru e important: să dobândim Duhul Sfânt și în El vom ști toate. Și eu l-am crezut și una încerc: să dobândesc și să nu alung pe Duhul Sfânt, Mângâietorul Care ne învață toate.

Și acum, aici, nu voi putea fi stăpână peste toate cele făgăduite pentru că sunt prunc pe Cale. Acum sunt chemată, ești și tu chemat sau chemată ca și mine, să fim credincioși „peste puținul” (vezi Pilda Talanților) care ni s-a încredințat și vom fi „puși peste multe”. Până atunci, acum, aici, în timpul și locul nevoinței și credincioșiei noastre, suntem chemați să intrăm în Bucuria Stăpânului nostru.

Și când mă lupt (iată asceza) să fiu credincioasă peste puținul meu, dau peste mine, peste viața mea, calitățile și defectele mele și chiar peste inima mea din care țâșnește răul pe care nu voiesc să-l fac. Și învăț să primesc darul și să-l lucrez cu harul, ca să înaintez pe Cale.

Darul pe care l-am primit e viața mea, moștenirea mea genetică, etnică, familială, morală, culturală, etc. peste care, și în care, S-a revărsat și Se revărsă mereu (e drept, la cerere) Darul Harului care le vindecă pe toate, le face pe toate noi. Le face nu în locul meu, nu împotriva mea, ci cu mine și pentru mine.

Așa că, iubite frate sau iubită surioară în Domnul, Drumul către inimă e mai întâi drumul către Biserică și în Biserică. Acolo este El, acolo ni se dăruiește și ne ia de mână și coboară cu noi în iadul din noi de care fugim, crezând că-l putem ocoli. Acolo, întunericul e înghițit de lumină, defectele noastre devin lut moale din care să ne modelăm virtuțile, acolo, ce nu este posibil pentru om, este posibil pentru Dumnezeu. El lucrează. Al nostru este să-L lăsăm să lucreze, să nu ne mai împotrivim. Și locul îl facem doar împlinind poruncile așa cum sunt ele și nu așa cum ne-ar plăcea nouă.

Îndrăznește! Vei cunoaște Bucuria chiar în clipa în care începi!

M. Siluana

În ultimul timp mă rog mai des, dar când rugăciunea începe să se aprofundeze, să fie ceea ce se cheamă RUGĂCIUNE, nu doar „rugăciunea” cu buzele, mă opresc speriată. O domolesc chiar, continuând pe drumul rugăciunii „verbale”, cea mecanizată, fără simțăminte și fără acel dialog adevărat cu Dumnezeu. Dar ce se întâmplă în acel moment mă doare. Nu știu ce mă doare: șocul opririi sau șocul „trezirii”? Ce să fac?

Profundă mărturisire cuprinsă în întrebare: *Înaintarea în rugăciune e însoțită de teamă, de opriri, de durere?*

Da, ne este teamă. Apropierea de Domnul e însoțită de teamă și de conștientizarea neputinței și nimicniciei noastre. Ne este, de asemenea, teamă că vom rămâne fără „cârjele” de care ne sprijineam, fără formele noastre obișnuite de gândire. Simțim că în rugăciune nu mai e vorba doar de cuvinte, simțim că viața noastră întregă intră acolo. Și, cea mai mare parte a vieții noastre e ascunsă, ascunsă de Dumnezeu, de semenii și de noi înșine. Sunt acolo suferințe, rușini, spaima, dureri, bucurii, pe care le-am ținut în întuneric și ne temem că vor țâșni necontrolate la lumina zilei. De aici, impulsul de a ne opri, de a ne „proteja” (ispita vrăjmașului: „să nu suferi”) însoțită de rușinea și durerea de a ne vedea și accepta așa cum suntem... Am avea nevoie de un timp și de niște metode de „înfrumusețare”... Aici e punctul în care alegem: Viața sau moartea. Voim să slujim la un Stăpân sau la doi?

Pe de altă parte, să nu uităm că nu putem crește duhovnicește fără călăuzire, fără Părinți. De aceea nu ți-aș recomanda să te preocupi de RUGĂCIUNE până nu vei întâlni pe cel care te va călăuzi, ci să faci ce ai început, adică să te rogi după învățătura Sfintei Biserici la măsura ta de acum. Acum poți să-ți înalți gândul la Dumnezeu cât mai des și să te arăți Lui așa cum te afli în clipa respectivă. E mare nevoie să ieșim din ascunderea pe care o trăim în

mod „firesc” și să ne arătăm Lui chemându-L pe Nume. Și El ne învață toate. Să-i acordăm un timp anume (la început puțin) și un loc fix în fiecare zi. Acesta va fi nucleul care va iradia restul rugăciunilor de pe calea zilei. Apoi, însăși Rugăciunea ne va învăța cele ce urmează.

Înaintarea pe calea Rugăciunii nu e asigurată atât de cantitatea și calitatea *spunerii*, ci de *ascultarea* ei. E nevoie să ascultăm ce spunem, cum spunem, de ce spunem și ce ne spune Povătuitorul despre toate acestea. E nevoie să ascultăm nu doar auzind ce spunem, ci și împlinind cele spuse. Apoi e nevoie să tăcem ca să ascultăm ce spune Domnul Care vorbește în „ascuns”, în ascunsul din noi. Tăcerea face parte din Rugăciune.

Cât despre auzirea răspunsului lui Dumnezeu, Părinții spun că însăși rugăciunea noastră e primul răspuns. Adică, eu spun Doamne Iisuse, și Dumnezeu Duhul Sfânt o rostește în adâncul meu. Acesta e răspunsul lui Dumnezeu, faptul că doresc și reușesc să spun rugăciunea. Fără El nu pot face nimic. Apoi, rămâne să particip cu toata ființa mea la această lucrare de taină. Dar nu toate puterile sufletului meu sunt „dispuse” să vină imediat la „nunta Fiului de Împărat”. E nevoie de o creștere, de o „catehizare”, de o încurajare a „celor slabi în credință”. Ba, uneori nu putem da decât „bănuțul văduvei”. Să dăm ce avem în clipa aceea, și Domnul primește. Dai ce ai, primești ce nu ai, spunea un Părinte, dai ce ești, primești ce nu ești!

Și, să nu uităm, ne rugăm în Biserică, „chemăm Numele Domnului” luând și „Paharul mântuirii”. Nu putem spori în rugăciune fără să ne spovedim și să ne împărtășim. Fără Domnul nu putem face nimic. Iar cu El, și puțin de vom face, vom fi „acolo unde va fi El”.

Așa să ne ajute Dumnezeu! Bucurie și curaj! Domnul este cu noi și în noi!

M. Siluana

Maică Siluana,

De ce, în cazul meu, rugăciunea citită este seacă, spre deosebire de cea spusă cu propriile cuvinte pe care o trăiesc cât de cât? Să continui totuși și cu cea citită, chiar dacă mintea mea nu prea reușește să rămână concentrată la ce citesc și parcă simt că o fac fără folos?

Mulțumesc și Doamne ajută!

Rugăciunea spusă cu propriile cuvinte este izvorâtă din trăirile noastre imediate, afective, fiind exprimarea în cuvinte a ceea ce simțim, a ceea ce ne doare și a nevoilor și a dorințelor care ne cer să le ascultăm și să le satisfacem. Numai că noi oamenii nu știm întotdeauna ce ne trebuie, nu intrăm în contact simțit, afectiv cu nevoile noastre reale, profunde. De exemplu, cineva poate să creadă că își dorește foarte tare să se căsătorească acum, imediat, cu X și să se roage „cu lacrimi” pentru asta. Dacă se căsătorește, se poate întâmpla ca, după o vreme, să se roage cu lacrimi amare pentru divorț. N-a fost sincer prima dată? Ba da. Dar era o sinceritate a emoțiilor și a sentimentelor care sunt, prin firea lor, foarte instabile. Or, căsătoria e un legământ de dragoste care e mai mult decât o atracție de moment sau un sentiment efemer. Și atunci, e nevoie să ne rugăm cu rugăciunile formulate de Sfinți, de cei în care se ruga Duhul Sfânt nestingherit de grijile și emoțiile trecătoare. Nu simțim nimic? Nu e atât de important din moment ce acceptăm că nu am ajuns la o maturitate în credință, că nu avem cunoașterea pe care o aveau Sfinții, dar că vrem să ne mântuim, adică vrem să trăim bucuria și fericirea pe care ni le făgăduiește Domnul și nu o simplă împlinire a dorințelor pe care le simțim. Avem deja destulă experiență din care am învățat că niciuna din dorințele împlinite până acum nu ne-a adus fericirea aceea după care e însetat sufletul nostru. Ba, de

multe ori, a fost dimpotrivă.

Așa că e bine să faci cum ai și propus: să dăruiești o parte din timpul tău rugăciunii citite și, încet, încet, simțirea sufletului îți va fi din ce în ce mai sensibilă la prezența lui Dumnezeu în inima și în viața ta. Ca să nu ne zboare gândurile, Părinții ne învață să rostim rugăciunea și cu buzele, eventual în șoaptă, și să ascultăm cu urechea cuvintele rostite.

Curaj! Și roagă-te și pentru mine!

M. Siluana

Deși am descoperit de foarte puțin timp acest site, v-aș putea spune cu toată inima că e site-ul pe care îl frecventez cel mai des, și asta pentru că simt nevoia cât mai des să mă hrănesc cu învățăturile și cuvintele dumnezeoastre pline de căldură, dragoste și pace! Mi-aș dori din tot sufletul să-mi răspundeți, deși voi înțelege dacă acest lucru nu va fi posibil și cu mine; mă mulțumesc să citesc ce le spuneți altora ca și cum ar fi pentru mine!

Știți... deși de trei ani trăiesc cu convingerea că doar în Biserica lui Iisus Hristos, Cel răstignit și înviat a treia zi pentru mântuirea noastră poți trăi adevărata fericire, totuși trec printr-o perioadă foarte, foarte grea. Nu pot să mă rog, să mă pun la rugăciune, să fiu statornică în rugăciune! Și nu știu ce să fac, pentru că sunt momente în care mi-e și rușine de ticăloșia mea când văd cât mă iubește Bunul Dumnezeu. Îmi doresc din tot sufletul să rămân pe această cale, însă mărturisesc că nu e așa de ușor cel puțin nu ca la început când mă rugam foarte mult și mergeam la biserică cu mare dragoste. Aș putea spune că acum totul se petrece, cel puțin în inima mea, destul de mecanic, chiar și când merg la Sfânta Spovedanie. Nu știu ce să fac pentru că simt că mărturisesc doar mecanic și că nu simt pocăință pentru păcatele mele. Poate și pentru că sunt o persoană foarte mândră, care se înalță pe sine extraordinar.

Nu aş putea să explic eu această stare, cert e că îmi doresc să ies din ea și să merg mai departe pe drumul început... cel al Mântuirii.

Iertați-mă, vă rog, pentru deranj! Dumnezeu să vă dea sănătate! Cu un deosebit sentiment de respect,

Mihaela

Draga mea Mihaela,

Ei, așa cum atunci când erai copil primeai hrana gata preparată și apoi a venit vremea în care să înveți să ți-o pregătești tu singură, ca să devii „artistă în arta culinară”, ca să dăruiești și altora din creația ta, așa și acum e nevoie să devii artistă, să te biruiești pe tine, să luminezi toate cotloanele sufletului, să imblânzești, să umanizezi și apoi să sfințești toate impulsurile, pornirile și dorințele pe care le ai cu ajutorul harului lui Dumnezeu.

Curaj! Părăsirea aceasta face parte din pedagogia divină. Niciun copil n-ar deveni om matur și puternic dacă ar fi ținut tot timpul cu biberonul sau suzeta în gură. Ai văzut, iau în gură țigara sau sticla în locul suzetei sau al biberonului! Statornicia se dovedește cu jertfă și Domnul Se retrage ca să ai și tu ce jertfi!

Fii consecventă, stabilește locuri și ore de întâlnire cu Domnul în fiecare zi, nu lipsi de la Marea Întâlnire de Duminică, spovedește-te și împărtășește-te și, apoi, în tot ce faci, șoptește-I Numele și binecuvântează tot.

Curaj! Avem poruncă să creștem! Domnul e cu tine! Când ți-e greu, El te ține în Brațe, dar nu ți-ar fi de folos să simți asta mereu. Te-ai transforma în „consumator”, or Domnul te vrea creator!

Simțirea noastră afectivă nu este încă iluminată și curățită ca să participe la cea duhovnicească. Ea e ascunsă în noi, în adâncul nostru, în duhul nostru, în inima noastră. Noi nu suntem mereu ACOLO, ci tot mai alergăm ca Scufița Roșie

după floricele, fără să ascultăm de îndemnul mamei! Încet, încet, însă aflăm Calea și ne statornicim pe ea.

Apoi, pentru o adolescentă, cum cred că ești tu, nici nu e indicat să te forțezi să fii numai în rugăciune. Acum trebuie să înveți să-L vezi pe Domnul și în frumusețea florilor, a pietrelor, a oamenilor, a cerului, a poeziei, a artei! Să-L vezi, să-I simți prezența, să înveți să te bucuri de darurile Lui și să-I mulțumești. Apoi, e nevoie să înveți să comunici, să ajuți, să te joci... și toate acestea cu El, cu harul Lui, cu puterea Lui! Să înveți să te odihnești!

Să înveți să-i înțelegi pe cei care nu L-au aflat pe Domnul fără să-i judeci și fără să-i cicălești!

Vezi câtă rugăciune avem de făcut? Toate acestea sunt, trebuie să fie, rugăciuni. Tu însăși să fii o rugăciune către Domnul!

Curaj și bucurie, copil drag!

Te îmbrățișez,
M. Siluana

Cum am putea să ne gândim la Dumnezeu în toată vremea?

Mă bucur mult de această întrebare, pentru că mă frământă (ce cuvânt frumos și adevărat!) și pe mine. O să vă împărtășesc din cei câțiva pași pe care i-am făcut pe Cale cu nădejdea că vom mai înainta și împreună!

Mai întâi, am realizat că „vremea” Bisericii e alta decât „vremurile acestea” și am încercat pe toate căile să intru în ea. Am descoperit o poartă mereu deschisă, tare strâmtă, dar deschisă. E clipa de față! E acum-ul lui Dumnezeu! Numai acum *pot* să mă gândesc la Dumnezeu! Nu pot să mă gândesc ieri și nici mâine. Voi încerca așadar, să fac din timpul meu o singură clipă, clipa de față și această clipă poate fi intrarea mea în veșnicie! Sau măcar pregustarea ei. Tot timpul meu va deveni atunci un timp liturgic, un timp

pus în slujba mântuirii după care tânjește inima mea. Dar, dacă *mă gândesc* mereu la Dumnezeu, când *mai fac* celelalte?

Acesta este un al doilea pas pe cale: să descoperim că orice facere a mâinilor noastre este un gând „plasticizat” cum spune Părintele Dumitru Stăniloae, un gând întrupat, materializat, arătat! Și dacă I-l arătăm în primul rând lui Dumnezeu, încă din faza de proiect, și dacă Îi cerem binecuvântare pentru el, vom descoperi că făcând cele ale ceasului pentru care suntem aici, ne gândim la Dumnezeu.

Să zicem că vrei să săruți o fată sau un băiat! Că el sau ea crede că e „momentul” potrivit (Kairos, ar spune teologii!). Ce putem face? Îi vom arăta lui Dumnezeu ce simțim, ce gândim, ce voim, ce temeri avem și Îi vom cere să ne lumineze cum e mai bine să facem și vom vedea că lucrurile se desfășoară altfel, cu totul și cu totul altfel decât în telenovele! Altfel, Domnul ne lasă la „gândul” nostru, care nu mai e al nostru, pentru că mintea ne e poluată cu imagini de-a gata de prin filme, reviste sau internet în care s-au cuibărit și își cer „drepturile” duhurile întunericului.

Așadar, am mai avea de făcut un mic pas: să ne confruntăm gândurile cu „gândul lui Hristos”, cu Sfintele Lui Porunci, să curățim mintea cu rugăciune, Spovedanie, citirea Sfintei Scripturi, a cărților duhovnicești. Să reînvățăm bucuria întâlnirii cu frumusețea lumii create de Dumnezeu, cu bunătatea ascunsă a oamenilor (ascunsă de frica de a nu fi răniți), cu binecuvântarea de a fi vii.

Dacă ne vom gândi că orice om, orice faptură, orice lucru e un gând ascuns al lui Dumnezeu, că e o fereastră, uneori opacă sau murdară, către El, că e un mesaj al Lui către fiecare dintre noi, ne vom gândi la Dumnezeu „Cel ce pretutindenea este și toate le plinește” și-I vom simți Prezența!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

M.Siluana

Maică,

Azi când am început să citesc scrisorile dumneavoastră voiam să vă scriu un mail lung cu toate necazurile din viața mea și să vă cer ajutorul. Mă gândeam că va fi prea lung și nu știam de unde să mă apuc. Înainte de a face asta am citit articolele despre bucurie, iertare și dragoste (cred că am citat bine titlul) și am ieșit din starea de disperare în care eram și, pentru prima dată de mult timp, m-am rugat cu credință lui Dumnezeu și i-am vorbit ca unui prieten de nu mă mai săturam să vorbesc cu El și aveam încredere că mă aude și că mă va ajuta.

Vă rog și pe Dumneavoastră să vă rugați pentru mine să îmi arate Dumnezeu pe ce cale să o apuc spiritual, profesional și personal și să îmi dea și tăria de a urma calea pe care El mi-o va arăta. Am să revin cred cu sacul meu de întrebări, dar probabil între timp voi tria din el ce e mai important.

Vă mulțumesc încă o dată și să vă ajute Dumnezeu în ceea ce faceți.

Cristina

Cristina dragă,

Îți mulțumesc din toată inima și-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru felul minunat în care lucrează cu noi. Și Îi mulțumesc și îți mulțumesc pentru faptul că aduci la vedere o minune greu de perceput pentru mulți dintre noi, cei oboșiți de atâtea false minuni. Da, tu ai trăit minunea de a fi descoperit că Dumnezeu e în fața ta, în inima ta, în tine și că, în același timp, vine mereu prin ceilalți, prin cei pe care ni-i scoate în cale pe Calea care este El.

Acum, dacă nu te vei îndoi în sinea ta, ca Petru când mergea pe valuri, vei înainta pe valurile agitate ale acestei vieți cu bucuria celui care aude: „Vino! Nu te teme! Eu sunt!”. Și dacă El este cu mâna întinsă în fața noastră, oriunde am fi și orice am face, de cine și de ce ne vom mai teme?

Sunt bucuroasă, Cristina, că ai „nimerit lungimea de

undă" necesară!

Îți mulțumesc pentru că ne dai acordul să publicăm rândurile tale ca pe o mărturie și ca pe o chemare la Praznicul Bucuriei la care ne invităm și ne îndemnăm unii pe alții ca să fim una ACOLO. Sunt bucuroasă și recunoscătoare că jarul ascuns sub cenușa de cuvinte de pe site-ul nostru reușește să aprindă focul inimilor celor care caută.

Te așteptăm cu drag, să ne încălzim și noi de cele ce le vei dobândi pe Cale!

Bucurie sfântă!

M. Siluana

CĂUTĂRI DUHOVNICEȘTI

Până unde trebuie să ajungă atașarea noastră față de cele lumești și pieritoare?

Talantul din Evanghelie se referă la cele duhovnicești sau și la alte datorii ale noastre? De exemplu, e o datorie pentru noi să muncim, să ne străduim să realizăm ceva și în lumea asta (ceva lumesc) sau dimpotrivă, acest lucru este o piedică în urmărirea adevăratei noastre meniri, aceea de a dobândi Cerul? Se știe că strădania noastră pentru cele lumești (să avem un serviciu bun, o funcție în societate sau să cunoaștem tainele naturii și altele asemenea) ne ocupă o mare parte din timp și nu mai avem timp suficient pentru cercetarea celor duhovnicești. Oare putem îmbina aceste lucruri cu scopul nostru de mântuire sau o cale mai potrivită ar fi să renunțăm la ele? Aceste preocupări spre cele pământești vin dintr-o lipsă de cunoaștere sau ignorare a celor cerești sau sunt normale și întru totul permise în călătoria noastră pe pământ? Spuneau niște părinți că pentru un om din lume nu e bine nici să se ocupe numai de cele duhovnicești, iar pe celelalte să le uite de tot, asta ar putea fi și o formă de trândăvie, dar până unde trebuie să ajungă atașarea noastră față de cele lumești și pieritoare? Și nu mă refer la cei care se luptă să câștige o pâine pentru copii sau să-și întrețină viața într-un mod decent și nimic mai mult, ci și la cei care caută să pătrundă mai mult tainele lumii văzute – mă refer aici și la știință – decât cele ale lumii veșnice sau la cei care refuză să se mulțumească cu strictul necesar (sau cu cele necesare).

Ramona

Dragă Ramona,

Până unde trebuie să ajungă atașarea noastră față de cele lumești și pieritoare? Până a le uni iarăși cu Dumnezeu, Creatorul lor și al nostru, pentru a le scoate din suspinarea de sub blestemul în care le-am aruncat prin căderea noastră.

Talantul nostru este capacitatea de a primi putere de la Dumnezeu (harul necreat, energiile necreate) și a lucra cu ea pentru ca să le facem cerești pe cele pământești, să le unim pe cele văzute cu cele nevăzute, pe cele create cu Cele Necreate spre slava lui Dumnezeu și pentru Bucuria în care ne cheamă să intrăm ori de câte ori Îi dăm „seamă” de felul în care am lucrat.

Prima noastră datorie este să ne vindecăm de schizofrenia de a privi și trăi realitatea ca pe o ruptură între Cer și pământ. Cerul a coborât la noi, e acum în noi. Noi nu suntem acolo. Noi ne aruncăm în afară încercând să ne potolim foamea și setea de absolut cu cele trecătoare, în loc să facem din cele trecătoare loc de popas și întâlnire cu Dumnezeu Care mereu ne iese în întâmpinare și bate la ușa inimii ca să intre și să cineze cu noi. Și, cu noi fiind, nu ne va părăsi nici când strângem mâna ființei iubite, nici când facem mămăliguță, nici când descoperim noi particule de materie, sau anti-materie, nici când ne cântăm durerea sau bucuria într-o simfonie, nici când conducem mâna pruncului ca să ducă lingura la gură sau să caligrafieze prima literă, nici când intrăm în camera inimii ca să ascultăm acolo tăcerea plină de iubire a lui Dumnezeu Care este cu noi și în noi!

Ramona, copil iubit de Domnul, dacă nu vom face din toată viața noastră o permanentă liturghie în prelungirea Sfintei Liturghii din Biserică, dacă nu vom face din tot ce mâncăm, bem, privim, mirosim, atingem și auzim o Euharistie (mulțumire), vom rămâne schizofrenici duhovnicește și vom suferi făcându-i și pe alții să sufere.

Cum să facem asta?

Așa cum ne învață Dumnezeu în Biserica Lui: mergând la Sfânta Liturghie și slujind împreună cu Preoții cu atenția și *aminul* nostru, hrănindu-ne cu Trupul și Sângele Domnului Celui Înviat ca să avem Viață în noi, ascultând cuvântul Lui și împlinind poruncile Lui care ne purifică inima de toată întinărirea, lepădându-ne de tot păcatul prin Sfânta Spovedanie și pocăință curată, rugându-ne și ridicându-ne mintea la Domnul în toată vremea și în tot locul după putință și pricepere, iertând tuturor toate și trăind înaintea Feței Lui.

Așadar, orice am face, să fim cu gândul la El și la Poruncile Lui. Și rugăciunea ne va călăuzi pe Cale, și Domnul Însuși va interveni cum Singur știe pentru a nu ne lăsa să ne rătăcim. Că vom părăsi lumea pentru a pregusta și mărturisi viața veacului ce va să vină și pentru a ne ruga ca nimeni să nu piară pe Cale, că vom sluji, fiecare după rânduiala sfântă, în lume, în știință, în artă, în fabrică sau pe ogor, la computer sau la bucătărie, în spital sau în școală, este mai puțin important. Poruncile sunt aceleași, făgăduințele sunt aceleași și plata e aceeași: Bucuria pe care nu o ia nimeni de la noi și Viața veșnică.

Îndrăznește, copil drag! Nu te uita la ce fac alții, ci fii cu ochii la Stăpânul și Domnul vieții tale. Sunt vremuri grele și rele. Dar Domnul e Bun și jugul Lui este ușor și El Însuși, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt va fi cu noi până la sfârșit!

Bucurie sfântă și curaj!

Cu dragoste în Domnul,
M. Siluana

E multă vreme de când mă preocupă adânc Taina Spovedaniei și apoi cea a Împărtășirii cu Sângele și Trupul Domnului. Cred cu toată ființa în puterea și ajutorul lor de vindecare a sufletului, de regăsire a reperelor și a drumului celui îngust, dar drept. Tocmai

din acest motiv, responsabilitatea pe care o am este enormă, la fel și teama de a nu fi vrednică de ele. Ce ar trebui să fac pentru a trăi aceste Taine autentic și plenar, departe de orice urmă de formalism?

Dana

Dragă Dana,

Mulțumesc, Dana, pentru întrebare și sunt tare bucurată că ești conștientă de responsabilitatea pe care o avem în fața Sfințelor Taine. Tocmai aceasta e demnitatea omului, *responsabilitatea*, adică *răspunsul* pe care îl dă lui Dumnezeu Creatorul și Mântuitorul lui. Așadar, când ne apropiem de Sfintele Taine, este firesc să ne simțim responsabili, pentru că atunci răspundem chemării Lui! Da, e nevoie să devenim tot mai conștienți de această chemare și de răspunsul pe care Îl datorăm Domnului.

Cât despre ce și cât simțim când răspundem, e nevoie de multă răbdare pentru că simțirea noastră de suprafață nu este încă înduhovnicită. Să avem răbdare și să facem cele cuvenite și cerute de Sfânta Biserică, mama noastră întru viața veșnică, și, încet, încet, vom crește până la măsura la care suntem chemați. Să nu te temi că o vreme, poate multă vreme, e nevoie să ne încredem în ce ne spune Domnul, în ce ne învață Sfinții care Îl au pe Duhul Sfânt în ei, mai degrabă decât în ceea ce simțim și gândim noi. Să nu ne temem atunci când vrăjmașul ne strecoară gândul că suntem „formali”, că nu avem trăire, că suntem în pericol să „ne obișnuim” cu Sfânta Împărtășanie, dar tace chitic atunci când oamenii se străduiesc să se obișnuiască cu numele celui cel întunecat și cu înjurăturile de Cele Sfinte! Să nu ne temem de acestea, ci de păcat și, mai ales, de păcatul ascuns, nemărturisit. Pentru a deveni mai conștienți, Sfânta Biserică ne-a pus la dispoziție Rugăciuni cutremurătoare, care ne pregătesc și Porunci dătătoare de viață, care ne dau îndrăzneală în Fața Domnului. Cât despre vrednicie, nu putem fi vrednici

niciodată, dar Domnul ne învrednicește atunci când ne rugăm pentru asta și când Îi împlinim, după putere, fără să deznădăduim din cauza căderilor, poruncile cele dătătoare de viață. Mai ales porunca iertării tuturor celor care ne-au greșit! Și, pe măsură ce creștem și ascultăm, vom auzi tot mai bine, vom vedea tot mai limpede și vom mărturisi tot mai convingător că „Am văzut Lumina cea adevărată!”.

Curaj, copil drag, și răbdare!

Cu drag,
M. Siluana

Doamne ajută, maică Siluana!

Cum să trec peste perioada în care harul Duhului Sfânt mă părăsește (cu siguranță nu de tot)? Au fost câțiva ani (după ce m-am apropiat de Biserică), în care Dumnezeu mi-a dat har, bucurii duhovnicești, drag de rugăciune... iar acum nu mă mai pot ruga și parcă mă găsesc pe prăpastia deznădejdii. Bucurie!

Delia

Dragă Delia,

Acum e acum! Ai gustat și ai văzut că Bun este Dumnezeu! A coborât Duhul Sfânt în sufletele tale și acum te cheamă să urci în „foisorul de sus” care este duhul tău, locul tău de taină cu Dumnezeu, departe de forfota trăirilor și sentimentelor psihice. Va trebui să le hrănești din dulceața duhului pentru a le înduhovnici. Altfel vei rămâne un sugar. Aceeași deznădejde o simte și copilul care trebuie să renunțe la sânul mamei sau la biberon! Curaj! Nu te teme! Aceasta e Calea și Însuși Domnul e cu noi!

Cu bucurie că suntem împreună pe Cale și nădejdea că vei înțelege chemarea, pentru că mulți se cramponază de starea de sugar și trec de la biberon la fel de fel de „suzete”!

Bucurie sfântă!

M. Siluana